

Elringatott gyász

„Uram, nem fuvalkodik fel a szívem, nem kevély a te kin te tem.
nem törek szem ar ra, ami túl nagy és el ér he tet len ne kem.
Inkábbcsitítottam, csendesítettemlelkemet,
mint anya a gyer me két.
Mint a gyer mek, olyan most a lel kem.
Bízzál, Iz ra el, az Ur ban, most és mind örök ké!”

(13. zsol tár)

Ami kor „fel jön a ha lál az ab la ka in k ra” (Jer 9,21), és aka ra tunk el le néretalálkozik a tekintetünk, hirtelenbesötétedik körülöttünk a világ. Magunkba záródunk, és alig halljuk, amit körülöttünk beszélnek. Talán jobb is. Nehéz műfaj a vi gasz ta lás! Több nyi re csak su ta sza va ink van nak. A csönd ilyen kor be szédesebb, bár azt sem mindig könnyű hallgatni. Tanácstalanságunkban kinyílhat a Biblia, és a zsol táros hoz for dul va sa ját bé na sá gunk helyett mások ér zé se i ből me rithetünk.

A fen ti so ro kat ol vas va egy moz du la tra le szünk fi gyel me sek: ar ra zsol tárosi pil la na tra, ami kor ö jel ké pe sen a kar ja i ba ve sz i sa ját lel két, és rin gat ja. Nincs szó, nincs gon dolat, nincs érv, csak vigasztalás, test me leg. Eb be kell be bugyolál ni a didergő lelket, és csitítani. Azt, amelyik most fáj. Sebet kapott, és az ke gyet le nül sa jog. A fáj da lom il logikus, nem lehet vitatkozni vele. Az eszünk akár messze vi dék re kö l tözhet belőlünk, mert olykor mint fel-felsíró gyermeket, úgy kell daj kálni bensőnk, amíg elcsendesedik. Egy ide ig. Az tán kez de ni elő ről.

Zaklatott lelkünk elcsendesítése nagy tu do mány, rá adá sul nem is ta nítják! Magunknak kell utat talál nunk magunkhoz, és ez történhet meg Isten jelenlétében. Többnyire nem kívülről érkezik ez a fajta se gítség, nem annyira szó be li ta lál ko zás ban, ha nem mint ahogy a zsol tárosnál, egy belső képsorban, egy Ő le lő Kar ban je le nik meg, amelybe belesimulhat a lelkünk. Szabad ilyenkor elidőzni! Mert amikor minden sa jog bennünk, úgy kell a jó ság kö zelség, mint az éhezőnek a falat kenyér! Gyász, feketeség, ag-

go dal mak vesz nek kö rül. A jö vő jö vőtlen, hát becsukjuk szemünket, hogy ne lássuk, és csak azt sutto gjuk, hadd maradjak meg nálad, Uram! Ott, ahol nincsen fájdalom, ha lál és könny, ha nem Rend van és Tisztaság, Szeretet és Értelem, és örök ké tar tó Öröm. Ő pe dig nem si ettet. A ringatásnak nincs ideje, mert az most időtlenné válik. Egy óra és egy perc szin te ugyan az. Nincsenek kéréseink, érveink, a közös csönd kap csol össze. Nem fá ra dunk el, mert ka run kat mint ha egy má sik kar ta ta ná. Halljuk a szív do bo gást, de mint ha ez nem is a mi énk len ne, mint ha eb ben a csönd ben a Min den ség pulzálna. Köréje fonódunk, és érez zük, hogy ez erő vel, élet tel tölt be. So ha nem vol tunk még ennyi re rá utal va atúl nani energiá kö l csön re! Mert lemerültünk. Végzetesen. Megrettentetta várat la nul rá n tő rő ha lál. Kell most az Égi Kö tény, amelybe belerejtőzhetünk, hogy egy kis ideig mentesüljünk a va ló ság látványától! Mert az olyan el hordozhatatlan! Az eszünkkel tudjuk, hogy majd úgy is lesz erők ci pelni a megváltozhatatlant, mert nincs más vá lasz tá sunk, de most az gyógyít, pontosabban méregtelenít, hogy időt kapunk lelkünk daj kálá sához.

Hiszen nem akartunk mi semmi mást, csak amit a zsol táros. Nem vágyunk el ér he tet len után, megelégedünk a ki csi bol dog ság gal. Most is azt tesszük. Még ha ez pillanat nyilag nem is más, mint a szent csöndmarasztalása.

Ami kor ez zel a kar ja ink ba vett lé lekkel nézünk fel Istenre, akkor egyszer csak megszólal az, amiről ed dig úgy tud tuk, hogy nem be szél, és felhangzik az Ige: Bízzál, Isten népe!

Egy ideig csak ízlelgetjük az el hang zot ta kat. Fel sem fogjuk az ér telmét, ezért csak szavanként en gedjük a tudatunkba, lassan-lassan időt hagyva az ismerkedésre. Mert megrendült bizalmunkban előről kell kezdeni a barátkozást ezzel a szóval, hogy bízalom. Egy szál ár vaságunk ban föl fe dez ni az Isten hez tar to zást – ne héz kap ta tó ez gyön ge hitünknek! Meg is kell pihennünk ebben a munkában, hogy saját fájdalmunkon túllátva, észrevegyünk másokat, s azokban ne az ellenséges, halálosító világot lássuk, ha nem Isten né pét. Még vo na ko dik a lel künk kö zé jük ren de ződ ni. A név mégis torokszorító. Lehetséges, hogy hitetlenségeink, istentelenségeink ellenére is úgy hívnak bennün ket, hogy Is ten né pe? Ná la kez dőtünk, és Ő benne végzödünk? Most és mindörökké. Íme, össze van kapcsolva az, ami bennünk olyan ré mü le te sen szét vált.

El ér he tet len messze ség be tud ke rül ni az örök ké va ló ság, ami kor a je len ben ilyen se ho vá nem illesz te tő darabbal küszködünk, mint a halál megváltoztathatatlansága. Amikor eli bék tor la szo ló di ka fö ly ta ha ta tatlanság! Mert nehéz a lábunk, hogy lépni tudjunk, hát vitetünk. Nincs erők a holnapnak elébe menni, mert mint ha nem ve zet ne út, hát vi tetünk. Nincs erők a holnapnak elébe menni, mert mintha nem ve zet ne út, hát meg nyí lik az Örök ké va ló ság. Le hunyt szem mel az Is ten ar cá ba néz ve, meg vál toz na ka fé ny viszonyok. Kivilágosodik a sötét, mert az elviselhetetlennek tűnő most összeér az örökkévalósággal. Felülnézetből mások az arányok. Ki csi vé zsu go ro dik, ami most el en gedhetetlen kö szik la akadá ly, és mindent betölt a tágasság könnyű sége. Egyszer csak fölsejlik bennünk a bizonyosság: Mégoly sok gond já val is be le fér az éle tünk Is ten tenyerébe!

Lám, mi mindent tud a ringatás! Többnyire elmondhatatlan, mégis felejthetetlen!

Vörös Éva